

• A Bársony SZÍNE •

– Van egy visszatérő álmom. Mostanában különösen gyakran jön elő... Álmodom valami hosszabbat, és ez a visszatérő kép pedig csak úgy, közben, mint a TV-ben, a filmekben a reklámok... bevillan egy pillanatra. Aztán megy tovább a másik, hosszabb álmom.

– És mi ez a bevillanó álmom? – fordult hátra Péter.

Útközben beszélgettek, és Péter többet nézett hátra Klárára, mint előre az útra. Klára mégis olyan biztonságban érezte magát a kocsis hátsó ülésén, mintha a táj, amit az ablakból látott, csak filmen vonult volna el előtte. Bizott Péter rutinjában, ügyességében, nyugodtan fecsegett mindenféléről, ami éppen az eszébe jutott. Nem félt, hogy kiegyenesítenek egy kanyart.

– Ez a bevillanó kép, ez nagyon érdekes, nem tudom pontosan leírni, mert olyan rövid időre villan be, hogy nem tudom rendesen megnézni, megjegyezni, hogy reggel lerajzolhassam. Viszont amikor újra látom, azonnal felismerem.

– Mégis, mi van a képen?

– Semmi más, csak néhány csillag; egy csillagkép...

– Néha én is álmodom csillagokról, de reggelre teljesen kimegy a fejből. Most, hogy így mondd, rémlik valami. Felidézted az elfelejtett álmot...

– Fekete alapon halványan színes fénypontokat látok. Fekete bársonyon színes ékkövek... Mindig olyan ismerősek. De olyan más, mint a valóság. A valóságban, ha felnézek az égre, nagyon sötétkék alapon látom az alig színes fénypontokat. Sötétkék a bársony, és halványak az ékkövek.

– Igen, ez biztosan a légkör miatt van. Talán egy űrhajóból lehet azt látni, amit te álmodsz.

■ Klára ölében fészkelődni kezdett az eddig szundikáló kiskutya. Fekete-fehér foltos bundácskájában, mókás pofijával olyan volt, mint egy kis bohóc. A kiskutya nagyot ásított, a másik oldalára fordult, és folytatta a szundikálást. Az állatkórházból vitték hazafelé, még kába volt a gyógyszerektől. Klára kis kedvence igen mérges jószág volt, most is egy verekedés nyomait stoppolták össze rajta. Klárának a kutyáról eszébe jutott egy eset, amit rögtön el is mesélt Péternek.

– Egyszer későn este tartottam hazafelé. Áramszünet volt. Se az utcai világítás, se az ablakok nem zavarták a csillagok fényét. Megálltam báméskodni. Sokáig néztem a sötétkék bársonyt, a halvány ékköveket... Kerestem azt a bizonyos csillagképet. De még hasonlót sem találtam. Nézelődés közben elszívtam egy cigarettát. Ahogy el akartam dobni a csikket, leengedtem a karom, az ujjaim hirtelen valami puhát és meleget érintettek. A szívverésem is majd elállt az ijedségtől. Na, és mit gondolsz, mihez értem hozzá a nagy sötét, süket éjszakában?

– Na, mihez? – nézett hátra kíváncsian Péter.
– Hát a szomszédék hatalmas, fekete dobermanja ült a lábamnál, és bámulta a csillagokat, vagy csak azt nézte, hogy én mit nézek.
– Nem csoda, hogy megijedtél.
– Szerencsére annyira megijedtem, hogy hang se jött ki a torkomon. Ha sikítani tudok, biztosan megharap.
– Szerencséd volt! – nevetett Péter.
– Igen is, meg nem is. A kutya ugyan nem evett meg, de a csillagképre sem akadtam rá. Talán, ha még tovább nézelődhettem volna...
– Lehet, hogy az a csillagkép nem is létezik, csak a te álmodban.
– Lehet. De az is lehet, hogy nagyon is létezik. Az a furcsa érzésem van mindig, hogy nagyon is jól ismerem ezt a képet. De nem tudok rájönni, hogy honnan ismerem.
Péter most előrefordult, és kezdett komolyabban odafigyelni az útra, a vezetésre, hiszen kanyarok, útszűkületek, koszorúval díszített diófák és egyéb csemegék következtek. Tudta, most már vége a beszélgetésnek. Klára házáig már nem hall többet kutyákról és csillagokról, hiszen Klára is jól ismeri az utat, és nem fogja elvonni a figyelmét.

■ – Mindenki visszatért az anyahajóra? – kérdezte a parancsnok.
– Nem uram, ketten még hiányoznak – felelte Zetta.
– Ki az a kettő?
– Pet-er, és Kla-ra uram.
– Leadta nekik a kódot?
– Igen uram, az előkészítő, bevillanó-kódot már több időegység óta sugározom nekik, de még egyszer sem jeleztek vissza. Az indulási kódot is leadtam, de nem reagáltak.
– Ellenőrizte a rendszert?
– Igen uram, a helyzetjelzőjük működik, de a kommunikátoruk bizonytalan. Ré-góta vannak már lenn a terepen, sok minden történhetett a készülékeikkel. Nem tudom, mennyit vehettek az adásból... Küldjek le értük valakit?
– Arra már nincs idő. Hol vannak most?
– Egy közép-európai város közelében. Távolodnak tőle.
– Mindketten ott vannak?
– Igen uram.
– Máskor is előfordult már, hogy azonos ponton tartózkodtak?
– Igen uram.
– Ez szabályzatellenes... de ez most nem érdekes... Gyakran tartózkodnak ugyanazon a ponton?
– Gyakran, de szabálytalan időközönként.
– Zetta! Próbálta már akkor hívni őket, amikor azonos ponton vannak?
– Nem uram. Az álomfázist, amikor a kommunikátoron legjobb a vétel, mindig más-más helyen töltik.
– Nincs idő megvárni, hogy álomfázisba kerüljenek... – a parancsnok hangosan gondolkodott –, viszont azonos ponton tartózkodnak... A két, ki tudja milyen állapotban levő kommunikátor talán elég erős lesz ahhoz, hogy vegyék az üzenetet...
– Adjam le a jelet? – kérdezte Zetta.
– Igen, próbáljuk meg!

■ A kiskutya ijedten kapta fel a fejét...